

Тільки ми удвох

Дозвольте описати картину до появи дітей. 2009 рік.

Я перенесу вас у 2009-й, тому що мені здається: саме за ним можна найчесніше описати, якими ми були до появи дитини. У той рік ми купили будинок і обоє перебували на дорослих, серйозних роботах. Джеймс працював на одній із посад у держструктурах, яких перепробував чимало, а мене щойно підвищили до менеджера в роботі з клієнтами у лізинговій компанії — за великим рахунком це означало, що більшість часу я маю їздити девонськими фермами на машині, яку оплачувала контора; я це просто обожнювала.

Ми багато працювали й *нібито* вміли добряче відпочивати. Час від часу завалювалися додому о другій ночі з шиш-кебабами в зубах і запахом горілки з рота, але з огляду на новий досвід можу сказати: веселитися треба було дужче. (Я дещо сумую, що так і не зїздила на рейв на Ібіцу; не те щоб мені було конче треба впасти в трансний стан на пінній вечірці в клубі «Амнезія», але ж я могла це зробити, якби захотіла.) Я не цінувала тієї свободи, що в нас була.

Після напруженого робочого тижня ми здебільшого присвячували вихідні доставці з «Хатини піци», пляшкам вина і пива, дивним прогулянкам пляжем або

екскурсіям у будинки, що перебували під охороною законодавства (переважно через чай з булочками, збитими вершками і джемом, який там завжди подають о п'ятій), і неймовірній кількості годин байдикування на дивані, чаювання й поїдання «Джемі-доджерів»¹ під бурмотіння спортивних новин. Ми мали «рутинні справи» — чистити машину (робили це в тиші або під звуки радіо), ходити по продукти (купували те, що нам подобалось, тоді, коли це нам подобалося), і «прибирати», що забирало хвилин 30: розсортувати купки робочого одягу і впорядкувати вільний від завалів простір.

Життя було прекрасне, а ми були щасливі. У нас усе було *спокійно*.

Наступного року ми побралися й узялися пробувати воду в небезпечній річці, яку мені подобається називати Пошук Правильного Кроку. Певна, що це всі оті розмови про додаткові спальні й гаражі, а разом із ними й усі ті дружні сусіди підштовхнули нас уперше завести Розмову. На тій стадії ми мали єдину тему для Розмови, адже етап із домашньою тваринкою вже пройшли, врятувавши kota Флойда, до якого ми ставилися практично як до дитини.

Наступний рівень дорослого життя уже чекав на нас.

Не можу достеменно визначити чи пригадати точну розмову, в якій прозвучало: «То що, може, народимо дитину?» — але пам'ятаю: ми зійшлися на тому, що я перестану приймати пігулки і ми «подивимося, що

¹ Британське бісквітне печиво.

буде». Немає нічого буденного в тому, аби «подивитися, що буде». Відтоді як перестаєте старатися не завагітніти, ви починається досить сильно старатися це зробити.

Не знаю, чому ми так поспішали. Річ точно була не в біологічному годиннику, я мала тоді лише 23 роки. У нас була купа часу породити нащадків, але щось підсвідоме говорило: зараз — слухна пора. Може, ми й були одружені всього-на-всього кілька місяців, але у стосунках на тому етапі вже були добрих сім років. Мені виповнилося лише шістнадцять, коли ми зустрілися (в нічному клубі в промисловій зоні; романтично, як у казках, знаю).

Я ні з того ні з сього почала дуже бурхливо реагувати на малюків у легких візочках і на животи вагітних жінок у автобусах. Я досі обожнювала свою роботу, вино і п'ятничні вечори, коли мені ніхто не заважав, але понад усе на світі мені кортіло стати матусею.

Я гадала, що це станеться відразу.

Відразу цього не сталося.

Якщо чесно, то через десять місяців бешкету в душі: «Здається, в мене овуляція. Постав, будь ласка, «Топ Гір» на паузу і зійди нагору», наш марафон і тримання ніг у повітрі (це я робила, не Джеймс; він жодного разу не стояв у позі «берізка» по 10 хвилин після сексу, намагаючись подолати гравітацію) ми дещо занепали духом.

Потім у нас раптово з'явилися інші справи: ми нарешті продали будинок і внесли перший платіж за новий, у якому була ота додаткова спальня й гараж. Ура! Час був метушливий — ми мали лише один-два

тижні на те, щоб спакувати речі, все перевезти і зібратися в тижневу відпустку на острові Кос, яку я забронувала ще до того, як дізналася, що цього місяця ми переїжджатимемо. Тож у стані переважно розпакованого, але не зовсім організованого хатнього безладу ми почали збирати речі в дорогу до аеропорту Кардіфф. Я відкрутила кран у ванні (треба було братися до суттєво важливої справи — епіляції перед відпусткою), і поки бігала спальнею, чекаючи, коли ж ванна наповниться, у мене просто з'явилося це *відчуття*, що ось-ось почнеться місячне: ноги затремтіли, трохи занудило. Мабуть, вам не надто цікаво знати, як влаштовано мій менструальний цикл (ви й так до кінця книжки дізнаєтеся про мене забагато), але місячні в мене ніколи не були регулярними, і нам із чоловіком казали, що через це може бути складно зачати дитину; тож-бо це було дуже навіть логічно перед виїздом на тиждень у купальнику покласти до валізи тампони.

Не знаю, чи це відчуття дещо відрізнялися від звичайних передместруальних веселощів, чи то я просто хотіла мати дозвіл випити у відпустці грецького узо об'ємом стільки ж, скільки сама важу, але щось мене підштовхнула дістати з шухаяди тест на вагітність і попісяти на нього. Я прокричала Джеймсу: «Здається, у мене починаються місячні, але я про всяк випадок зробила тест, щоб ні про що не турбуватись і пити вино».

Джеймс піднявся нагору. На той момент я вже була повністю гола (кажу ж, я збиралась у ванну), стояла, не відводячи очей від палички удачі.